



Kbelík sádla

Napsala Kristýna Hostková (žákyně 9. ročníku ZŠ Vlašim) podle vyprávění paní Jarmily Zábranské

Byl poslední rok války. Stalo se to den poté, co zavřeli mého partáka (později manžela) Pepíka Zábranského.

Vlašimí projíždělo černé gestapácké auto. Zastavilo před naším obchodem s knihami. Vystoupili dva pánové s černými klobouky. Ještě dnes si pamatuji jejich jména – Marks a Říha. Říha, jak on sám se jmenoval. Jeden byl z pohraničí, druhý byl pravý Němec. Zamířili rovnou k nám. Hledali Čapkovy knihy, obrazy Masaryka, Vančurovy knihy, zkrátka cokoli, co by neodpovídalo nacistickým teoriím. Otec naštěstí zavčas vykopal jámu, vyložil ji papundeklama a všechno zakázané do ni ukryl. Jámu přikryl prknama a navrch položil další zboží. Gestapo prolítlo všechny sklady, ale po nežádoucím zboží ani památky. Najednou se zastavili, ukázali na mě a něco si pošeptali. „Podíváme se do bytu“ řekl jeden. Strach mi projel celým tělem, protože maminka si zrovna ten den načerno koupila velký hrnec sádla a nepřikryla ho, protože nečekala, že někdo přijde. Za takový zločin

se tehdy šlo rovnou do koncentráku. Jak jsem to viděla, hned jsem ve své divadelní pohotovosti hodila na kbelík polštář a posadila se. A protože jsem už plynně hovořila německy, začala jsem je zabavovat. „Co si přejete? Co hledáte?“ zeptala jsem se. „Hledáme, jestli tady nemáte věci, který my nechceme vidět – nežádoucí věci!“ odpověděl jeden z gestapáků. „Ale prosím vás! Já sama chodím do Vyšší obchodní, kde mám němčinu.“ Strachem se mi klepala kolena, ale mluvit jsem nepřestávala. „Právě teď studuju německý těsnopis. A taky je tam moc zajímavý německý zbožiznalství.“ vyprávěla jsem, jak jen mi hlasivky stačily. Vyšlo to! Marks mávnul rukou a oba dva pánové s černými klobouky odešli pryč.



Fotky, jak šel čas.

Fotografie, které se paní Zábranská dotýká, je její podobizna z období, ve kterém se příběh povídky odehrává.



Rok 1942 – Komenského ulice ve Vlašimi

Vpravo vzadu bílý dům – zde sídlila obecná škola, kam malá Jarmila chodila. Naproti přes ulici obchod pana Františka Kameníka, otce Jarmily.

Zdroj: <http://www.fotohistorie.cz/FullFoto.aspx?photoID=16186>



Paní Jarmila ukazuje ulici, ve které byl obchod jejího tatínka.